

Sygn. akt X Ga 93/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział X Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Leszek Guza

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2017 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. J.

przeciwko E. Z.

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8 grudnia 2016 r.,

sygn. akt VII GC 41/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Leszek Guza

Ga 93/17

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym sąd rozpoznał apelację powoda na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

W apelacji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z treścią żądania pozwu, przeprowadzenie na etapie postępowania apelacyjnego dowodów z zeznań zgłoszonych a pominiętych przez Sąd pierwszej instancji źródeł osobowych, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych przez sądem pierwszej i drugiej instancji, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że umowa stron obejmowała swoim zakresem wykonanie pochwyty, art. 233 § 1 w związku z art. 217 § 3 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadków zgłoszonych przez powoda, art. 233 § 1 w związku z art. 227 k.p.c. poprzez ustalenie, że prace powoda polegające na przemontowaniu balustrady miały na celu

usunięcie wad, art. 233 § 1 w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez dowolne rozłożenie w sprawie ciężaru dowodzenia i uznaniu, że nie wykazano istnienia umów na wykonanie pochwyty oraz prac dodatkowych, art. 233 § 1 w związku z art. 65 k.c. poprzez dokonanie wykładni oświadczeń stron, w tym strony pozwanej w sposób oderwany od intencji stron i sprzeczny z racjonalnym rozumieniem zawartych w nim treści, art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie, z jakich przyczyn Sąd I instancji uznaje za wiarygodne zeznania pozwanej i jej męża w zakresie istnienia wad wykonania dzieła przez powoda.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Apelacja powoda nie mogła odnieść zamierzonego przez nią skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji okazał się słuszny i odpowiadał prawu.

Przechodząc zaś do omówienia zarzutów apelacji należy wskazać, że zarzuty naruszenia prawa procesowego podniesione w niniejszej sprawie w istocie sprowadzają się do kwestionowania ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie braku udowodnienia przez powoda zasadności swoich roszczeń.

Te ustalenia nie mogą zaś zostać podważone bowiem znajdują one oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który zgromadził i ocenił Sąd Rejonowy w granicach prawa.

W szczególności słusznie wskazał Sąd Rejonowy na fakt nie wykazania przez powoda zawarcia przez strony dodatkowych umów na wykonanie pochwyty i wykonanie prac dodatkowych w zakresie przemontowania balustrad.

Słusznie uznał Sąd Rejonowy, że ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z ogólną regułą z art. 6 k.c., w całości spoczął na stronie powodowej. To powód winien udowodnić zawarcie i ustalone przez strony warunki tych umów skoro to on z ich zawarcia wywodził swoje roszczenia.

Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że temu obowiązkowi powód nie sprostał.

Za nieuzasadnione uznał Sąd Okręgowy zarzuty powoda naruszenia art. 233 k.p.c.

W tym zakresie przypomnieć wypada, że zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. wymaga wykazania naruszenia przepisów prawa procesowego o dowodach lub uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bowiem tylko takie zarzuty można przeciwstawić uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przedstawienie przez skarżącego własnej wersji wydarzeń, choćby była równie prawdopodobna jak ta przyjęta przez sąd, a tym bardziej nie może odnieść żadnego skutku proste zanegowanie ustalonych w sprawie faktów. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie, czemu skarżący nie sprostał.

Należy także podkreślić, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń

faktycznych z materiałem dowodowym. Zaniechanie zaś wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, czy też pominięcie przez sąd przy wyrokowaniu określonej okoliczności faktycznej, nawet jeżeli strona uważa ją za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy - nie stanowi o naruszeniu powyższego przepisu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2017 r., I ACa 1930/16, LEX nr 2231448, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 stycznia 2017 r., V ACa 299/16, LEX nr 2233007, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 stycznia 2017 r., V ACa 370/16, LEX nr 2209136, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2017 r., VI ACa 1793/15, LEX nr 2231432).

Pamiętać bowiem trzeba, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z doświadczeniem życiowym.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (zob. post. SN z 23.1.2001 r., IV CKN 970/00, Legalis).

Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na jego własnej ocenie lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 KPC kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy (wyr. SA w Katowicach z 10.4.2003 r., I ACa 1137/02, niepubl.).

Dlatego formułując taki zarzut musi strona wskazać i wykazać te właśnie okoliczności a nie może poprzestać na ogólnikowym stwierdzeniu, że zachodzi sprzeczność ustaleń sądu z regułami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Z tych przyczyn omawiane zarzuty nie mogły odnieść zamierzonego skutku. Podniesione przez stronę powodową zarzuty ograniczały się bowiem jedynie do kwestionowania ustaleń Sądu pierwszej instancji, wskazywania na to, że zgromadzony materiał może prowadzić do ustaleń o innej treści czy wskazywaniu na to, że inne požądane przez powoda ustalenia faktyczne byłyby prawidłowe.

W tym też zakresie wskazać należy, że za niezrozumiały należy uznać ogólnikowy zarzut pominięcia dowodu z zeznań świadków zgłoszonych przez powoda. Brak skonkretyzowania danych pominiętych świadków znakomicie utrudnia rzetelne odniesienie się do tego zarzutu. Analiza akt sprawy pozwala bowiem na ustalenie, że jedynym pominiętym dowodem z zeznań świadków był dowód z zeznań świadka K. D. zgłoszonego przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2016 r. Świadcowie zgłoszeni przez powoda zostali przesłuchani a ich zeznania zostały przez Sąd Rejonowy poddane ocenie.

Sama zaś kwestia pominięcia wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. D., została przez Sąd Rejonowy wyjaśniona poprzez wskazanie, że zgodnie z art. 217 § 3 okoliczności, które miały zostać wykazane za pomocą tego dowodu, zostały udowodnione za pomocą innych środków dowodowych.

Biorąc pod uwagę rozkład ciężaru dowodowego oraz to z czyjej inicjatywy pojawił się pominięty wniosek dowodowy z tą oceną Sądu pierwszej instancji nie sposób się nie zgodzić.

Powyższe działanie Sądu Rejonowego było ponadto zgodne z zasadą koncentracji materiału procesowego mającej swoje źródło w art. 6 § 1 k.p.c., który stanowi, iż sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy.

Na koniec należy osobno odnieść się do zarzutu naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie Sądu Rejonowego zostało sporządzone w prawidłowy sposób i pozwala ono na dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Przypomnieć zaś należy, że zarzut obrazy przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 grudnia 2016 r., I ACa 1020/14, LEX nr 2229165).

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wywoodu, który doprowadził do wydania orzeczenia. O skutecznym jego postawieniu można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 grudnia 2016 r., V ACa 437/16, LEX nr 2201300).

Naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. tylko wtedy może odnieść skutek, jeżeli wobec naruszenia wymogów konstrukcyjnych, zaskarżone orzeczenie wymyka się spod kontroli instancyjnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 grudnia 2016 r., I ACa 780/15, LEX nr 2210894).

Jedynie w przypadku uchybień w sporządzeniu uzasadnienia, które faktycznie uniemożliwiają sądowi wyższej instancji kontrolę, czy prawo materialne i procesowe zostało prawidłowo zastosowane, zarzut art. 328 § 2 k.p.c. może okazać się skuteczny (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2016 r., VI ACa 1658/16, LEX nr 2205924).

Takich uchybień Sądu pierwszej instancji skarżący w niniejszej sprawie nie wykazał. Wręcz przeciwnie Sąd Rejonowy wskazał i uzasadnił w jaki sposób dokonał ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Te ustalenia poddają się kontroli instancyjnej. To, że strona skarżąca z tymi ustaleniami się nie zgadza nie stanowi zaś podstawy do zarzutu z omawianego przepisu.

Dlatego również ten zarzut apelacji uznał Sąd Okręgowy za nieuzasadniony.

Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. przyznając pozwanej zwrot poniesionych kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Leszek Guza